

I SURVIVED

DE AANSLAG VAN 9/11

Lauren Tarshis

illustraties Scott Dawson

vertaald door Margot Reesink

kluitman

I SURVIVED

De strijd op D-day
De ondergang van de Titanic
De aanval van de haaien
De aanslag van 9/11

VOOR JENNIE ROSS

Nur 283 / W082601

Bisac JUV016110 / JUV016190

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXII Illustraties: Scholastic Inc.

Oorspronkelijke titel: I SURVIVED THE ATTACKS OF SEPTEMBER 11, 2001 by Lauren Tarshis. Text Copyright © 2012 by Lauren Tarshis. Copyright © 2018 by Dreyfuss Tarshis Media, Inc. Dutch translation by arrangement with Brandt & Hochman Literary Agents, Inc. All rights reserved.

Nederlandse vertaling: Margot Reesink

Omslagontwerp: Tim Hall / Studio Vonk & De Boer

Omslagbeelden: © Steve Stone en © Stacy Walsh Rosenstock / Alamy

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Leerdam

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

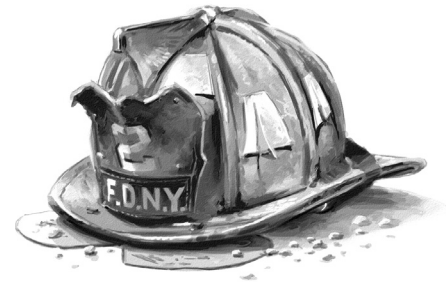
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency te Amsterdam.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

kluitman.nl

HOOFDSTUK 1

DINSDAG 11 SEPTEMBER 2001
VEERTIEN MINUTEN VOOR
NEGEN 'S OCHTENDS
DE WIJK MANHATTAN IN HET
CENTRUM VAN NEW YORK

De lucht boven New York was helderblauw.
Het was spitsuur: iedereen was op weg

naar zijn werk. Taxi's, auto's en bussen zoefden door de straten.

En toen was het vliegtuig er ineens.

Veel mensen in het zuidelijke deel van Manhattan hoorden de motoren brullen voordat ze het enorme toestel zagen. Vlak boven de daken schoot het door de lucht.

Alle voetgangers bleven stilstaan.

Lucas Calley, elf jaar oud, had die dag helemaal niet in Manhattan mogen zijn. Zijn ouders wisten niet dat hij met de trein naar de stad was gegaan en dat hij nu op een volle stoep omhoog stond te kijken naar hoe het allemaal begon.

Bijna als gehypnotiseerd zag Lucas het vliegtuig door de lucht razen.

Hij had nog nooit een vliegtuig zo laag zien vliegen. Het was zo dichtbij dat hij de letters op de staart kon lezen: AA. American Airlines.

Er dwarrelden paniekerige vragen door zijn hoofd.

Was er iets mis met het vliegtuig? Was de piloot ziek? Of verdwaald? Of in de war?

‘Stijg dan!’ wilde Lucas schreeuwen. ‘Ga omhoog!’

Maar het vliegtuig bleef dalen.

En het ging steeds sneller.

Lucas' hart sloeg over toen hij zag wat er op de route van het vliegtuig stond: de Twin Towers, de tweelingtorens van het World Trade Center. De twee gebouwen van metaal en glas waren iets meer dan 400 meter hoog en torenden boven de stad uit.

Het vliegtuig ging nog sneller.

Nee!

Gierend vloog het toestel de zijkant van een van de torens in. Er volgde een reusachtige explosie.

Overal om Lucas heen schreeuwden mensen het uit.

En toen vulde die mooie blauwe lucht zich met zwarte rook en vuur.

HOOFDSTUK 2

WOENSDAG 29 AUGUSTUS 2001
TIEN UUR 'S OCHTENDS
PORT JACKSON,
IN DE STAAT NEW YORK

Zoals altijd was de footballtraining superzwaar.

Het was 35 graden en Lucas zweette als

een otter. Drie jongens hadden hun sportdrankje al uitgekotst en zijn hele lichaam was beurs.

Er kwam een football door de lucht zeilen. Het leek of hij niet te vangen was, maar daar hield Lucas juist van. Hij sprintte ervandoor en hield de bal in het oog. Precies op het juiste moment sprong hij zo hoog als hij kon de lucht in, greep de bal stevig vast en viel met een plof op de grond.

De jongens joelden en juichten en gaven elkaar high fives.

Lucas voelde zich ineens heel blij, een gevoel dat hij kende. Natuurlijk had hij overal pijn. En ja, Coach B. liep altijd tegen hen te schreeuwen. Maar hier was hij het gelukkigst, hier hoorde hij thuis: op dit snikhete veld met zijn footballteam, de Port Jackson Jaguars.

Oom Benny was degene die had bedacht dat football misschien iets voor Lucas was.

Benny was paps beste vriend. Ze werkten samen bij Ladder 177, een brandweerkazerne in New York. Lucas was altijd gek geweest op oom Benny, en dat was iedereen. Pap had een keer over oom Benny gezegd dat hij de *cheerleader* van de kazerne was.

Een cheerleader van een meter vijftientig met een tattoo van een klavertjevier.

Lucas had pas in groep vijf zo'n goede band met oom Benny gekregen. Toen was Lucas' vader zwaargewond geraakt bij een brand in een pakhuis. Hij had bijna twee maanden op de brandwondenafdeling van het ziekenhuis gelegen. Oom Benny woonde zo ongeveer bij mam en Lucas tot pap beter was. Soms werd Lucas 's ochtends wakker en dan zat oom Benny al aan de keukentafel de sportpagina's te lezen. Voordat Lucas kon vragen waar mam was, pakte oom Benny hem dan bij zijn arm en trok hem naast zich. 'Kijk hier eens naar,' zei hij en hij liet hem een foto zien van een of andere footballspeler van wie Lucas nog nooit had gehoord.

Dan deed Lucas maar alsof hij het interessant vond. Hij had nooit van sport gehouden. Pap en hij hadden het altijd druk met hun projecten. Voordat pap gewond raakte, hadden ze elk weekend in hun werkplaats in de

kelder gezeten. Daar bouwden ze aan een model van de Seagrave 75, de brandweervan van Ladder 177.

Maar oom Benny had niets met modelbrandweervans. Hij hield alleen van football. En binnen de kortste keren zat Lucas dus elke maandagavond naar het footballprogramma op tv te kijken. Hij juichte voor oom Benny's teams, keek naar

ESPN en kraakte de spelers af aan wie oom Benny een hekel had. Oom Benny kocht een football voor Lucas en oefende urenlang met hem in de achtertuin. Zo leerde Lucas gooien en vangen.

Op een dag stond oom Benny voor de deur met een inschrijvingsformulier voor de Jaguars.

‘Ik kan niet echt football spelen,’ zei Lucas. In die tijd was hij mollig en kleiner dan sommige meisjes in zijn klas.

Oom Benny haalde mam en pap over om het formulier te tekenen. En voordat Lucas het wist, bracht oom Benny hem naar zijn eerste training.

Lucas lachte toen hij aan die dag terugdacht. Hij was net een kabouter in een footballshirt en op zijn gloednieuwe noppen.

‘Laten we maar naar huis gaan,’ zei hij tegen oom Benny. Hij slikte een traan weg.

‘Helemaal niet,’ zei oom Benny. ‘Laat ze daar maar eens zien wat je kan!’ Zijn grote ogen straalden. Het leek of ze ‘Je kan het!’ tegen Lucas zeiden.

Dus ging Lucas het veld op.

En hij wist meteen dat hij daar op zijn plaats was.

Het ging hem niet eens om de sport. Ja, daar hield hij van, maar hij vond het nog leuker dat hij met andere jongens in een team zat. Ze waren er voor elkaar, of ze nu wonnen of niet.

Oom Benny had hem ook een geheim verteld, namelijk hoe je een football ving: je moest gelóven dat je hem zou vangen.

‘Je moet het in je binnenste voelen,’ zei hij. En het werkte elke keer.

Bijna dan.

Aan het eind van de training gooide weer iemand een onmogelijke bal.

‘Pak hem, Lucas!’ riepen de jongens.

En daar ging Lucas. Hij keek alleen naar de bal en strekte zijn armen zo ver uit dat hij er de zon bijna mee kon pakken. Maar toen ging er iets mis. In zijn binnenste wist hij dat hij de bal zou vangen, alleen liep zijn enkel een eindje achter.

Lucas zwikte en verloor zijn evenwicht. En daar vloog hij door de lucht als een raket zonder besturing. Hij kwam met zijn hoofd op het harde veld terecht.

Krak!

Hij voelde zijn hersenen ongeveer tegen de binnenkant van zijn schedel dreunen. De pijn schoot als een bliksemschicht door zijn hoofd.

Achter zijn ogen zag hij een hele melkweg aan sterretjes.

En toen werd alles zwart.

HOOFDSTUK 3

De paar uur daarna gingen als in een waas voorbij. De jongens die om hem heen kwamen staan, Coach B. die hem het veld af hielp, de lange wachttijd bij de spoedeisende hulp, mam en pap die zo bezorgd waren... Maar uiteindelijk bleek Lucas helemaal in orde te zijn.

Hij had alleen een hersenschudding.

Deze was wel erger dan de hersenschudding die hij vorig seizoen tijdens een wedstrijd om het kampioenschap had opgelopen. En ook erger dan die daarvoor, in de zomervakantie na groep zes. Maar hij wist dat hij beter zou worden als hij het rustig aan zou doen, net als de andere keren.

Die avond kwam pap Lucas' kamer in om te kijken hoe het met hem ging. 'Hoe is het?' vroeg hij.

'Prima, pap,' antwoordde Lucas. Hij voelde zich echt een stuk beter. Hij was er alleen ziek van dat hij twaalf dagen niet mocht spelen. Hij miste de andere jongens nu al.

Lucas keek pap aan en zag hoeveel ze op elkaar leken: ze hadden zelfs allebei groene spikkels in hun bruine ogen.

'Kan ik nog iets voor je doen?' vroeg pap.

'Nee hoor,' zei Lucas. Hij bleef stil liggen en hoopte dat pap even zou blijven zitten om te kletsen.

Maar pap stond op. Hij boog zich over Lucas heen en gaf hem een zoen op zijn voorhoofd. En toen was hij weg.

Lucas was een beetje teleurgesteld. Vroeger was pap op zijn bed gaan zitten en had hij verteld wat hun volgende avontuur zou worden. Soms hadden ze dan gewacht tot mam sliep, zodat ze naar de kelder konden sluipen om verder te werken aan de Seagrave.

Lucas en pap waren een team geweest, al waren ze maar met zijn tweetjes.

Toen kwam die brand in dat pakhuis.

Die was nu twee jaar geleden, maar Lucas herinnerde het zich nog goed. Midden in de nacht ging de bel en de Chief en oom Benny stonden op de stoep. Ze stonken nog naar rook. Mam huilde. En later zag hij zijn vader, die in het verband zat en wit zag van de pijn.

Lucas wist altijd al dat zijn vader gevaarlijk

werk deed. Als pap een vrije dag had, mocht hij wel eens met hem mee naar de kazerne. Dan hielp hij mee met de klusjes: de wagen wassen, lunch klaarmaken, brandslangen nakijken. Maar hij vond het nog het fijnst om samen met de brandweerlieden aan de grote ronde keukentafel te zitten en naar hun verhalen te luisteren.

In zijn ogen waren het superhelden.

Ze renden gebouwen vol gloeiend hete vlammen en dikke zwarte rook binnen. Met speciale metalen staven sloegen ze ramen in, haalden ze muren neer of beukten ze deuren open. Ze droegen mensen snikhete trappen af en hingen hoog in de lucht aan touwen. Ze blusten branden die woester en gevaarlijker waren dan een slechterik uit een film of een monster uit een game.

Maar na de brand in het pakhuis begreep Lucas pas wat brand met een echt mens kon doen. Een mens zoals zijn vader.

Pap had nooit verteld wat daar was gebeurd. Het enige wat Lucas wist, was dat er vier brandweerlieden waren omgekomen en dat pap bij een ontploffing zware brandwonden had opgelopen. Zelfs na al die tijd waren de littekens op zijn armen nog steeds felrood en bobbelig, als een rauwe hamburger.

Maar de brandwonden waren niet het ergste wat pap toen was overkomen.

Sindsdien lachte hij veel minder vaak en niet meer zo hard. Hij was stil geworden. Op sommige dagen zei hij haast geen woord. Dan keek hij alsof hij ergens anders was; waarschijnlijk liep hij in zijn hoofd in dat pakhuis te zoeken.

Na een tijdje vroeg Lucas niet meer wanneer ze verder zouden gaan met het model van de Seagrave, dat half af was en in de kelder stof stond te verzamelen. Maar soms moest hij weer aan die nacht denken, of

maakte hij zich zorgen of pap ooit weer de oude zou worden. Dan deed hij zijn ogen dicht en stelde hij zich voor dat hij op het footballveld stond en dat de andere jongens zijn naam riepen als hij weer eens een onmogelijke bal ving.

HOOFDSTUK 4

MAANDAG 10 SEPTEMBER 2001

Het werd maandag, dus morgen mocht Lucas het veld weer op. Hij had de dagen op de kalender afgestreept. Mam kwam hem wat vroeger van school halen om naar de dokter te gaan. Ze wilde dat die keek of Lucas weer mocht gaan spelen.

‘Ik heb nergens last van,’ zei Lucas. ‘Dat zie je toch?’ Hij tilde zijn arm op en spande zijn spieren aan.

Mam schoot in de lach. ‘Je ziet er geweldig uit.’

Ze had besloten om naar een nieuwe dokter te gaan. ‘Ik heb gehoord dat hij de beste is,’ zei ze. ‘We hebben geluk dat hij tijd voor je had.’

Dokter Barrett was een brede man met kort blond haar, en hij zag er eerder uit als een footballspeler dan als een dokter.

Hij nam Lucas mee naar een onderzoekskamer. Hij bekeek zijn ogen en luisterde naar zijn hart en longen. Lucas moest door de kamer lopen en zijn ene voet daarbij precies voor de andere zetten. Lucas wist zeker dat hij alle tests had gehaald.

Na het onderzoek mochten mam en Lucas weer met dokter Barrett mee naar zijn spreekkamer. De muur hing vol met